

Mystická cesta není závod o boží přízeň. Proto ani my nebudeme v JeJIm cíli rozdávat medaile, sčítat oběti a pranýřovat odpadlíky. Mýsta se na ni vydává jednoduše proto, že musí. K úprku od "vyzkoušené" reality k nejisté metě jej pohání ten nejvášnivější cit, jakého jsme schopni. Láska. Láska k něčemu, co ho přesahuje. K tušenému Bohu.

Milostné hry jsou vždycky vabank: buďto to vyjde, anebo ne. Ať už eskapády našich umělců poblouznutých Absolutnem dopadly jakkoli, díky těmto pletkám mnohé získali.

Odvrhli (na periodu lišící se případ od případu) kult zdevastovaného těla, jaký pěstovali jejich dekadentní předchůdci. Místo absinthem si začali prolévat hrdla keřem. (Ovšem, občas si k němu zapálili cigaretu hašiše.) „Helcelet poslal mně zákvasku keřovou, se kterou počal jsem od 1.10. novou životosprávu, a mohu říci, že značně mi toto pití keřu prospělo. „315 Upsali se abstinenci, vegetariánství a často i sexuální zdrženlivosti. (Múzy už nehledali mezi lepými modelkami. Jejich idolem byl Bůh, jehož podobu ani neznali.) Z mnohých se stali náruživí nudisti. František Kupka svlékl své šaty po vzoru německého nazarénistického malíře Karla Diefenbacha - duchovního vůdce své mladosti. Samozvaný filozof hlásal návrat k přírodě a v duchu této premisy se denně tvrdohlavě slunil, jak ho pánbů stvořil, přesto, že jej za pobuřování obecných mravů stihl trest několikadenního žaláře. S každým rozbřeskem rozvazoval Kupka pásek u svého županu a oddával se józe na své zahradě.